

Sygn. akt IV CSK 454/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia [...] z siedzibą w W.
przeciwko V. Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.
o zapłatę, o udzielenie informacji i o udostępnienie dokumentacji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez pozwanego V. S.A. skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, strona skarżąca przytoczyła przyczyny wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest kwestia, której rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie, przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości oraz wykazujący nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu jego rozstrzygnięcia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji. Wskazane przez skarżącą zagadnienie dotyczy tego, czy w przypadku wystąpienia przez organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w pozwie zarówno z roszczeniem o zapłatę, jak i z roszczeniem informacyjnym

z art. 105 ust. 2 prawa autorskiego, za wystarczające można uznać ogólne wskazanie przez powoda prawami do jakich utworów zarządza, czy też na powodzie spoczywa ciężar uprawdopodobnienia zakresu roszczenia o zapłatę, którego realizacji ma służyć roszczenie informacyjne, w tym oznaczenia zakresu czasowego, rodzaju i podstawy prawnej roszczenia o zapłatę. To zagadnienie, a także szerzej kwestie dotyczące roszczenia informacyjnego i wykładni art. 105 ust. 2 pr. aut. są już przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2016 r. IV CSK 653/15, OSNC 2017, nr 5, poz. 59, z dnia 27 listopada 2015 r., I CSK 956/14, nie publ., z dnia 25 stycznia 2017 r., IV CSK 125/16, OSNC-ZD 2017, nr 4, poz. 62, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2009 r., III CZP 57/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 49). Skarżący przytoczył zresztą te orzeczenia, stąd wbrew jego zapatrywaniu, poruszone przez niego zagadnienie nie ma charakteru problemu nowego i dotychczas niewyjaśnionego. Nie zachodzi więc obiektywnie i racjonalnie rzecz ujmując, potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat. W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.